

Újpest-Belsőváros

2008. 02. 24.

Loránt Gábor

Az élet istentisztelete 2.: A HÁZASSÁGBAN

Olvasandó (lectio): Ef 5,21-33

Alapige (textus): Ef 5,21-33; 1Móz 1,27

Engedelmeskedjetek egymásnak, Krisztus félelmében. Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak; mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben. Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének. „A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom. De ti is,

mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfit és nőt teremtette őket.

Imádkozzunk!

Megáldottad ezt a napot, hiszen Te feltámadtál. Emlékezhetünk arra, hogy Te jelen vagy közöttünk: itt vagy, és szólni kívánsz hozzánk – igehallgatókhoz – az Igét prédikáló által. Köszönjük azt, Istenünk, hogy Te szent vagy, és azt várod tőlünk, hogy mi is szentek legyünk. Köszönjük most családjainkat. Köszönjük a magyar népünket is. Köszönjük a legkisebb sejtet. Tudjuk és hisszük azt, hogy nincs a Sátánnak hatalma a sejt felett. Hadd kérjünk külön a férjekért és a feleségekért, a gyerekekért, hogy tudjuk gyermekként engedelmeskedni szüleinknek, és tudjunk férjként hűséges társak lenni, és tudjunk feleségként alázatosak lenni. Te taníts bennünket, Istenünk, Te mutass utat: mit vársz tőlünk, hogyan gyógyítod a sebeket, hogyan akarod formálni a mi szívünket, életünket, hogyan akarod szebbé tenni az életünket. Add, Urunk, hogy a keresztyén házasságok világító házasságok lehessenek ebben a kesze-kusza világban. Kérünk, Urunk, hogy tudjuk most Rád figyelni! Taníts bennünket!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. (Ef 6,13)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Két héttel ezelőtt egy geometriai hasonlattal kezdtem az istentiszteletet. Elmondtam, hogy ahogyan két pont meghatároz egy egyenes szakaszt, de ezt a szakaszt meghosszabbíthatjuk egyik és másik irányba is egyenessé – hiszen két pont egy egyenest határoz meg –, úgy a vasárnap 10 és 11 óra is meghatározza az istentisztelet időtartamát, de meghosszabbíthatjuk azt mindkét irányba, az élet istentiszteletévé.

Most egy másik geometriai hasonlattal szeretnék élni (nem hiába voltam annak idején mérnök) – a leképezés hasonlatával. Egy síkidomot leképezhetünk egy másikra kicsinyítéssel, nagyítással, forgatással, tükrözéssel, vagy bármilyen más leképezési módszerrel. S a két síkidom hasonló lesz egymáshoz. Így az istentiszteletet is leképezhetjük az élet istentiszteletére.

Tavaly decemberben és idén januárban beszéltünk arról, hogy az istentisztelet találkozás Istennel, ahol Isten szól, s a gyülekezet válaszol. Így az életünkkel is tudunk válaszolni Isten megszólító kegyelmére, méghozzá életünk minden területén. Három alkalommal ezeket a területeket próbáljuk meg áttekinteni: a házasságban – ma erről lesz szó –, a családban, a munkában és a társadalomban. Tulajdonképpen még vehetnénk más témákat is, de legyen elég most összesen ennyi.

Tehát a mai istentiszteletnek, igehirdetésnek a címe ez: „Az élet istentisztelete a házasságban”.

Textusként az ember teremtésének történetéből olvastam fel egyetlen igeverset. Egy rendkívül fontos gondolatot láthatunk itt, hogy a férfi és a nő együtt Isten képmása és hasonlatossága.

Hadd olvassam fel még egyszer ezt az igeverset: „*Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.*” Tehát egy férj és egy feleség, ha létrejön a házasság, akkor együtt alkotják Isten képmását.

Az istentisztelet Isten és az Ő népének kapcsolatára épül, és ezt ábrázolja ki, ezt képezi le a férfi-nő kapcsolat is, az élet istentiszteletében.

De az a kérdés, hogy hogyan? Szeretném hogyha ezt most pontról pontra végigvennénk.

1 Az első pont, amiről mindenképpen beszélni kell, az az **egy testté léétel, az egység**. Pál apostolnál ezt így olvassuk (ő maga is a teremtés történetére utal, azt idézi): . „*A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.*”

Úgy gondolom, hogy nincs jobb hasonlat a Szentháromságra, mint a házasság és család egysége. Egy házaspár nem csupán egy férfi és egy nő együtt, mivel a házasságkötéskor házaspárrá lesznek.

Kedves Testvérek! Egy fél pár cipő vagy egy darab kesztyű önmagában semmit sem ér. Általában, ha nem találjuk meg a másik felét, ha tényleg elveszett, akkor ki szoktuk dobni a megmaradt felét is mint használhatatlant. Többször említettem már Pápa mellett lakó barátainkat, akik közül a férj már szolgált is itt, a gyülekezetben. A velük való szép

kapcsolatunk sem abból áll, hogy én a keresztkomámmal, Anikó pedig a feleségével barátkozik, hanem mint házaspár házaspárral vagyunk kapcsolatban velük. Mert a házaspár több mint egy férj és egy feleség, úgy egyen-egyenként. Még ha egy helyen, együtt lennének is. A boldog házasság, az Isten szerint való házasság ábrázolja ki a legtökéletesebben, e föld módon a legtökéletesebben a Szentháromság egységét.

Ha erre az egységre tekintünk, és erről az egységről próbálunk meg gondolkozni, akkor eszünkbe jutnak és sorjáznak egymás után azok a gondolatok, hogy a gyermeknevelésben is az egyik legfontosabb tényező az, hogy egységesen lépünk fel a gyermekek között. Ha a fiaink azt látják, hogy valamelyikünkénél ki lehet járni valamit, amit a másiknál nem, akkor ezt ki is használják, és megpróbálnak éket verni kettőnk közé.

A házastársi egységben két nagyon fontos folyamat alakítja Isten szerinti egységgé ezt a kapcsolatot: az elhagyás és a ragaszkodás. *„A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.”*

Az elhagyás és a ragaszkodás: elválni a szülőktől. Természetesen nem olyan értelemben, hogy megszakítani velük a kapcsolatot, hanem olyan értelemben, hogy megkülönböztetni magunkat tőlük. Hiszen amíg az ember gyermekként otthon él, akkor velük, a szülőkkel, és testvérekkel alkotunk egy családot. Amikor létrejön a házasságkötés, megtörténik az a leválás. Amikor az én családomat megkülönböztetem a korábbi családomtól. Akikkel addig együtt voltam, azokat továbbra is ugyanúgy szeretem, ugyanúgy tisztetem, de megkülönböztetem magamat tőlük, mert most már egy új család jött létre, és most már én a feleségemhez tartozom ilyen módon.

Hangsúlyozom, hogy ez nem azt jelenti, hogy attól kezdve kevésbé szeretnénk a szüleinket, csak másképp.

Tehát elhagyás és ragaszkodás.

A ragaszkodás azt jelenti, hogy egyesülni a házastárssal, ragaszkodni hozzá, hogy bennünket már ne lehessen megkülönböztetni. Tehát a házassággal megkülönböztetem magamat a korábbi családomtól, a korábbi családomhoz képest, s ugyanakkor itt van a házastárs, akitől pedig ne lehessen engem többé megkülönböztetni. Hogy egyek legyünk, hogy egységesen lépünk fel, hogy egyet képviseljünk, hogy amikor ránk gondolnak, akkor ne gondoljanak ránk külön-külön, hogy „Igen, van ez a férfi, és van ez a nő...”, hanem gondoljanak ránk úgy, hogy „Íme, itt van egy házaspár”. Egy házaspár, akik egységben vannak.

Bár személyünkben kettő vagyunk, mégis, a házasságban egyek vagyunk.

Valahogy ilyen földi módon így tudjuk kiábrázolni a Szentháromság csodáját, hogy a Szentháromság is lényegében egy, személyében pedig három. A házasság is lényegében eggyé teszi a feleket, még akkor is, ha személyükben megmaradnak férjként és feleségeként.

A hosszú, boldog házasságban a felek sokszor már szinte fizikailag is kezdenek hasonlítani egymásra.

De miért mondtam el mindezt? Ez miért istentisztelet? Hiszen ezt mondtam, hogy a házasság az élet istentiszteleteként – istentisztelet. De így gondol a házastársakra Pál apostol is. *„A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom. De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.*

Tehát azért lesz a házassági egység istentiszteletté, mert ezzel valamit megmutatunk az Istenből, valamilyen módon tiszteljük ezáltal az Istent. Mert egy titokra mutatunk rá, egy olyan titokra, amit Pál a Krisztusról és egyházzal mondd: Krisztusnak és az Ő egyházának, Istennek, és az Ő népének kapcsolatáról, és csodálatos egységéről. Így válik istentiszteletté a házastársi egység. És ezért fontos a házasság!

Olyan sokan vannak fiatalok, akik úgy gondolják, hogy „Mit számít az a papír? Az a lényeg, hogy szeressük egymást!” De teljes egységként hogyan tudnánk magunkat megmutatni ebben a világban, hogyha nincs meg az a papír? Szükség van arra a papírra, mert ezáltal leszünk tanúsággá, hogy vállaljuk egymást. Tanúsággá, hogy elköteleztük magunkat egymás mellett. Tanúsággá, hogy elhagytuk apánkat és anyánkat, és ragaszkodunk a feleségünkhöz. Ezt ki kell nyilvánítani ország-világ előtt, ez nem a kettőnk ügye.

Mivel a házastársi egység az Isten tiszteletének része, ezért egyrészt engedelmeskednünk kell Istennek, mert Pál beszél a magaválasztotta istentiszteletről, de nem úgy, hogy megdicsérné azt. Másrészt, mert így tudunk tanúságot tenni az Isten egységéről, az Ő népével.

Kedves Testvérek! Ha azt mondjuk, hogy nem a papír a fontos, akkor azt is mondhatjuk, hogy nem a papír a fontos; itt van az Isten házassági papírja, az Ő népével, az Ószövetség és az Újszövetség. Mert a házassági is szövetségkötés: házastársi szövetség. Isten is fontosnak tartotta azt, hogy legyen erről papír. Mert ez tudja elénk tárni. Isten szerethetné a népét úgy is, hogy nem írta volna le a Bibliát, csak úgy szeretne minket. De mégis milyen fontos, hogy kezünkben van a „házassági papír”, az Ószövetség és Újszövetség, az Isten dokumentuma, amelyről tanúságot tettek azok, akik leírták földi módon. Istennel ez fontos volt, legyen fontos nekünk is!

Nem véletlen, hogy ez a világ talán a legjobban éppen a házasságot, és éppen a családot támadja. Mert a család és a házasság az Isten tiszteletének, a élet-istentiszteletnek az egyik legfontosabb színtere. Márpedig a Sátán azt akarja, hogy ne tiszteljük az Istent.

Hogyan tudja ezt megvalósítani? Elsősorban úgy, hogy az élet istentiszteletét rombolja. S az élet istentiszteletét pedig úgy, hogy a házasságot és a családot rombolja.

2 Másodjára arról szeretnék néhány szót szólni, hogy az egység legfontosabb **előmozdítója** a nő részéről az **engedelmesség**, a férfi részéről pedig az **önfeláldozó szeretet.**

Először vizsgáljuk meg az engedelmességet, hiszen az Igében is ebben a sorrendben szerepelnek. „*Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak*”.

Kedves Testvérek! Ez ma megint nem divatos, csakúgy, mint a házasságkötés. Az irányzat, a "trend": a női függetlenedés, a női emancipáció, az önállóság, a női karrier építése. Az, hogy az asszony engedelmeskedjék a férjének, nem csak hogy ódivatúnak, hanem haladásellenesnek is tűnik. Sőt: sokak szemében ez már köztörvényes bűncselekmény!

Pedig az asszonyok engedelmessége: istentisztelet!

Péter apostol is sokat beszél erről. Lássuk, hogy ő kire és mire hivatkozik:

Ugyanígy, ti asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteeknek, hogy ha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerje meg őket, felfigyelve istenfélő és tiszta életetekre. Ne a külső dísz legyen a ti ékességeitek, ne a hajfonogatás, arany ékszerek felrakása vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múló díszével: ez értékes az Isten előtt. Egykor a szent asszonyok is, akik az Istenben reménykedtek, így díszítették magukat: engedelmeskedtek férjüknek, ahogyan Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, és urának nevezte őt. Az ő leányai lettek, ha jót teszték, és ha nem féltek semmiféle fenyegetéstől. (1Pt 3,1-6).

Íme, egy bibliai példa áll előttünk, hogy hogyan engedelmeskedett Sára az ő urának, Ábrahámnak.

Persze, hogyha már éppen Sárára és Ábrahámra utal az Ige, akkor láthatjuk, hogy ez nem egy könnyű dolog. Rendkívül nehéz, és még a ókorban is rendkívül nehéz volt. Hiszen eszünkbe ötlük azért egy-egy olyan történet, amikor Sára ragadta magához a kezdeményezést, és Ábrahám engedelmeskedett neki. Baj is lett belőle! Gondoljuk Hágár és Izmael

történetére! (1Móz 16). Hogy hogyan okoskodott Sára, hogy „most már nekem nem lesz gyermekem, hiába ígért az Isten akármit, most már nekem az én uramtól nem fog gyermekem születni, hacsak nem a kor szokása szerint a szolgálólányomat, Hágárt oda nem adom férjemnek másodfeleségül. Majd aztán ha férjemnek Hágártól születik egy gyermeke, az jogilag az én gyermekem lesz”. S így született meg Izmaél, és erre már nagyon sokszor utaltam istentiszteleten, bibliaórán: tudjuk, hogy mind a mai napig ez Ábrahám ígéret szerint való utódainak (a zsidó népnek) a legnagyobb problémája, hogy megszületett Izmaél, akitől pedig az arabok származnak.

Vagy gondoljuk Rebeka saját útjaira! (1Móz 25,28k; 1Móz 27). Izsákkal való egysége – úgy tűnik – már régen megszűnt, és ellene dolgozott férje akaratának. Sőt, még a csalástól sem riadt vissza. Azt hitte, a férje ellenére a jót szerzi meg kedvenc fiának, Jákóbnak. Ismerjük a történetet, hogy hogyan bátorította fel Jákóbot, hogy csalással szerezze meg az elsőszülöttségi áldást. Ezzel szemben egy életre elvesztette fiát, mert Jákóbnak menekülnie kellett. Mivel Isten mondta, *hogy „a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek”*, (1Móz 25,23), mivel Isten mondta, *hogy „Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem”* (Róm 9,13; Mal 1,2). Mivel Isten ígéretei megmásíthatatlanul Jákób mellett tették le a voksukat, ezért Jákóbnak nem kellett volna ügyeskednie, és anyjának, Rebekának sem kellett volna csalásra buzdítania a fiát, mert így is, úgy is Jákóbé lett volna az elsőszülöttségi áldás. Nem tudjuk, hogy hogyan, hogyan beszélt volna Isten Izsák fejével, vagy hogyan változtatta volna azt az áldást úgy, hogy mégis Jákób kapja meg, és nem Ézsau, ezt nem tudjuk. Hiszen így történt, ahogy történt. De azt látjuk, hogy Rebeka ellene dolgozott a férje akaratának, és ebből is rossz származott.

Nagyon fontos, hogy az engedelmesség nem az, hogy „Ha én is úgy gondolom, ahogy a férjem, akkor engedelmeskedem, ha pedig nem úgy gondolom, akkor nem engedelmeskedem”, mert ez nem engedelmesség!

Persze nagyon sok kérdés felmerül. Felmerül a felelősség kérdése. Felmerül annak a kérdése, hogy hol az engedelmesség határa.

Megint csak gondoljunk Nábál és Abigail történetére! (Sám 25,3-tól). De nincs idő mindezt végiggondolni. Egy biztos, és ezt az Ige alapján leszögezhetjük, hogy az asszonyi engedelmesség – istentisztelet. *Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak; mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben.* azért istentisztelet, mert kiábrázol valamit.

Ha azt mondjuk, hogy az istentisztelet az, hogy az Egyház engedelmeskedik Urának, Krisztusnak, hiszen az „istentisztelet” szóban pontosan ez van elrejtve, hogy az az Isten iránti tisztelet, a Krisztus iránti tisztelet. Hogyha az istentisztelet az, hogy az Egyház, a gyülekezet engedelmeskedik a Főnek, Krisztusnak, Istennek, akkor ezt tudja kiábrázolni az élet istentiszteletében, az asszony viselkedése férjével szemben.

3 De – és itt menjünk tovább a harmadik pontra – az egység legfőbb előmozdítója (ahogyan mondtam) a nő részéről az engedelmisség, a férfi részéről pedig az **önfeláldozó szeretet** – és ez sem kevés! *„Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte...”*

A szeretet mércéje a krisztusi önfeláldozás.

Kedves Testvérek! Ma már ez sem divatos! A szeretet is csak önző szeretet. Hány olyan férj van, aki addig szereti a feleségét, amíg az szép és kívánatos, amíg a hasznára van, amíg el nem hízik gyermekszülés után. Addig szeretem, aztán pedig el lehet dobni, mint egy papírgalacsint vagy mint egy hulladékot, és el lehet válni tőle. Mint ahogyan – sajnálatos módon – a durva vicc is megfogalmazza, egy hirdetés formájában, hogy „Negyvenéves feleségemet elcserélném két húszévesre”. Ez is mutatja azt az istentelenséget, hogy egy férfi számára sokáig csak addig szeretett a feleség, amíg haszna van belőle, amíg jó, amíg lehet büszkélkedni vele. Amíg nem jelennek meg az első ráncok. Amíg nem lesz beteg. Amíg nem jelent terhet a számomra.

Férfiak! Szeretitek-e úgy a feleségeteket – és ezt magamtól is kérdem –, mint Krisztus az Ő népét? Hogy jót akarok, és jót teszek feleségemnek, még a saját érdekem ellenére is? Hogy őt részesítem előnyben? Mert ez a krisztusi szeretet! Az ilyen szeretet az asszonyt is felemeli, mert az ilyen szeretet megtisztít, és megszentel. *„Ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje...”*

Lássuk a leképezést, lássuk a párhuzamot!

Ha Krisztus így szerette az Egyházat, hogy megtisztítva megszentelje, akkor hogyha egy férfi krisztusi módon szereti a feleségét, akkor a feleségét is felemeli, mert megtisztítva megszenteli. Mert istentisztelet a férfi szeretete! Az ilyen szeretet – istentisztelet!

Megint csak ezt látjuk az Igében, *hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje...* Így állítja maga elé az Egyházat dicsőségben,

hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.

Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat, minthogy tagjai vagyunk testének.

Hogy szerette Krisztus az Egyházat? Úgy, hogy az életét adta érte a golgotai kereszten. Az életét adta azért, hogy, kedves Testvérem, a te bűneidet és az én bűneimet felvigye a fára. Az életét adta azért, hogy megtisztítson és megszenteljen bennünket, hiszen mi végtelen mocsokban születtünk erre a világra, és végtelen mocsokban élünk: az önszeretet, az önimádat mocsokban. Ő ettől akar bennünket megtisztítani és megszentelni. Vagyis: a Maga számára elkülöníteni. Hiszen a házasság is tulajdonképpen ez, hogy egy férfi egy nőt, és egy nő egy férfit elkülönít a maga számára. A bibliai szóhasználat, az ószövetségi szóhasználat teljes egyértelműséggel ezt jelenti: szent az, aki vagy ami Isten számára el van különítve.

Így lehettek szentek pl. az áldozati állatok, mert el voltak különítve a többi állattól, az Isten számára. Így voltak szentek az ószövetségi emberek, mert el voltak különítve a többi embertől, az Isten számára. És ez a házastársi hűségnek is az elsődleges mondanivalója, hogy el vagyunk különítve egymás számára. Mindenki más irányába le vagyunk zárva. Mi csak egymás számára vagyunk elkülönítve!

Az ilyen szeretet: istentisztelet. Az ilyen szeretet valamit megmutat, valamit felvillant a Krisztus golgotai kereszti menő szeretetéből.

A legszebb bibliai példa talán erre Boáz szeretete Ruth iránt. (Ruth 2,8-tól). Itt egybefonódik a férfinak a nő iránti szerelme, és Boáznak az Isten akarata iránti engedelmsége, ahogyan mint közeli rokon, megváltotta Ruthot özvegységéből. Megváltotta Ruthot elesett állapotából, túl is teljesítve azt, amit Isten parancsa követelt. Hiszen Isten parancsa csak a sógor-házasságot írta elő kötelező módon. Hogyha egy asszony férje meghal, akkor a férj testvére feleségül kellett, hogy vegye az asszonyt, hogyha gyermektelenek voltak. Itt nem sógor-házasságról van szó, hanem mint közeli rokon váltotta meg Ruthot. De ezzel még túl is teljesítette az Isten akarátát. Ez Boáz részéről istentisztelet volt, amellel természetesen, hogy nyilván szerelmes lett Ruthba. Nyilván megtetszett neki ez az asszony; ez magától értetődő, különben nem akarta volna feleségül venni. De azért ott volt ebben az is, hogy vajon miért szerette meg? Csak azért, mert olyan szép volt? Nem, hanem azért is, mert látta benne az Isten munkáját, ahogyan Ruth Naomihoz ragaszkodott, ahogyan Ruth

csatlakozott az Isten népéhez. Ahogyan egy olyan hűségről tett tanúbizonyságot, amely nem mindennapi hűség.

Boáz részéről a Ruth iránti szeretet istentisztelet volt. Ugyanígy istentisztelet az, hogyha egy férj szereti a feleségét.

Ti férjek, és ti feleségek! Ugye érzitek a lehetőséget és a felelősséget, hogy harmonikus házasságoséletek istentiszteletté válhat! Hogy megtörténhet az a csoda, hogy tisztelhetjük úgy Istent, hogy szeretjük egymást. Hogy az asszony engedelmeskedik férjének, hogy a férj úgy szereti feleségét, mint Krisztus az Egyházat, és ilyen módon eggyé lesznek.

Csak zárójelben hadd tegyem hozzá: – és mi van az egyedülállókkal? Akik Isten akaratából egyedülállók? Azok természetesen ilyen módon élhetik meg az istentiszteletüket. A kettő nem zárja ki egymást!

Amikor azt mondtam, hogy a férj és a feleség együtt alkotják Isten képmását és hasonlatosságát, ebből nincsenek kizárva az egyedülállók, akik még, vagy már, vagy mindvégig egyedülállók. Hiszen csak Isten akaratát kell keresni. Mert az istentisztelet nem más, mint az Isten akaratának keresése, az Ő iránta való szeretet, a Neki való engedelmeskedés, legyen az az emberi élet bármely területén: a házasságban, a családban, a munkában és a társadalomban egyaránt.

Férjek, és feleségek! Szeressétek egymást, s akkor istentiszteletté válik életetek!

Ámen.

Áldás:

Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. (Ef 6,23-24)

Ámen.